

សៀវភៅដានីយ៍លៃ - លខេចិតសិប

តាំងពីបន្ទុះបុរាណដល់ទំនួលខុសត្រូវសម័យទំនើប៖
បរិកបង្ហាញដំណើរនៃចក្ខុវិស័យ

Jeff Pippenger
2024-02-03

នូវពេលវេលាដែលពុំអាចបាត់បង់បានក្នុងសម័យកាលនេះគឺជាមួយនឹងអ៊ីនធឺណិតបុរាណ
ទូរស័ព្ទបុរាណបន្ទុះពីរជាន់៖ និងជានិមិត្តរូបនៃទំនាក់ទំនងតាមសម័យកាលនេះ។
បន្ទុះទាំងពីរនេះក៏មានបញ្ជាក់អំពីការទទួលខុសត្រូវរបស់អ៊ីនធឺណិតក្នុងការបង្ហាញ
សក្ខីភាពដ៏សំបូរអំពីបន្ទុះទាំងពីរនេះដល់លោកិយផងដែរ។

នូវពេលវេលាដែលពុំអាចបាត់បង់បានក្នុងសម័យកាលនេះគឺជាមួយនឹងអ៊ីនធឺណិតសម័យទំនើប
ទូរស័ព្ទបុរាណបន្ទុះពីរជាន់៖ និងជានិមិត្តរូបនៃទំនាក់ទំនងតាមសម័យកាលនេះ។
បន្ទុះទាំងពីរនេះក៏មានបញ្ជាក់អំពីការទទួលខុសត្រូវរបស់ពួកគេក្នុងការបង្ហាញសក្ខី
ភាពដ៏សំបូរអំពីបន្ទុះទាំងបួនដល់លោកិយផងដែរ។

ផ្ទាំងថ្មទាំងពីរនេះ ត្រូវបានប្រទានឲ្យដល់អ៊ីនធឺណិតតាមន័យត្រង់ ភូមិមាត់បន្ទុះ
បំពុះបាត់ដោះពួកគេចេញពីទាសភាពតាមន័យត្រង់នៃការដាច់ចំណងនៃអេហ្សីប
ហើយបាននាំពួកគេឆ្លងកាត់ការខកចិត្តនៃការឆ្លងសមុទ្រកុរុមា។

រយៈពេលដែលអ៊ីនធឺណិតតាមន័យត្រង់ស្ថិតនៅក្នុងទាសភាពនេះ៖

ត្រូវបានកំណត់យ៉ាងច្បាស់លាស់ជាមុនក្នុងព្រះបន្ទូលទំនាយថា

មានរយៈពេលបួនរយសាមសិបឆ្នាំ ហើយក្នុងពេលស្ថិតនៅក្នុងទាសភាព

អ៊ីនធឺណិតតាមន័យត្រង់មានភូមិ ហើយឈប់រកស៊ីនិយមផ្សេងៗទៀតបំផ្លាញពីរ។

ផ្ទាំងទាំងពីរនេះ ត្រូវបានប្រទានដល់អ៊ីនធឺណិតសម័យទំនើបខាងវិញ្ញាណ ភូមិមាត់បន្ទុះ
ពីព្រះបាទដោះពួកគេចេញពីទាសភាពខាងវិញ្ញាណនៃការចងចាំបង្កប់នូវសាសនាកាតូលិក
ហើយនាំពួកគេឆ្លងកាត់ការខកចិត្តដ៏ធំធេងឆ្នាំ 1844។

រយៈពេលដែលអ៊ីនធឺណិតសម័យទំនើបខាងវិញ្ញាណស្ថិតនៅក្នុងការដាច់ជាបន្ទុកនេះ៖

ត្រូវបានកំណត់យ៉ាងច្បាស់លាស់ក្នុងព្រះបន្ទូលទំនាយថាជាមួយពាន់ពីររយហុកសិបឆ្នាំ

ហើយក្នុងអំឡុងពេលស្ថិតនៅក្នុងការដាច់ជាបន្ទុកនេះ៖

អ៊ីនធឺណិតសម័យទំនើបខាងវិញ្ញាណមានភូមិ

ហើយបានឈប់កាន់តាមផ្សេងៗទៀតបំផ្លាញពីរ។

ក្នុងបុរាណសាស្ត្រដ៏ល្បីនេះ៖

ពេលវេលាដែលពុំអាចបាត់បង់បានបន្ទុះថ្មពីរដល់លោកម៉ូសេ

ដើម្បីបើកទ្វារឲ្យអ៊ីនធឺណិតបុរាណ នេះបង្កប់នូវសាតាំងគឺអារ៉ុន

កំពុងផ្សព្វផ្សាយក្នុងគោលមួយ។ បន្ទុះថ្មពីរនៃក្រឹត្យវិន័យដប់បុរាណបញ្ជាក់ថា

ព្រះជាម្ចាស់ជាព្រះដ៏ល្អបំផុត

ហើយការប្រើប្រាស់របស់ទូរស័ព្ទត្រូវបានសម្របសម្រួលនឹងការថ្វាយបង្គំបំផ្លាញពីរ៖

ហើយខណៈដែលលោកម៉ូសេកំពុងចុះពីលើភ្នំសីនៃ

អ៊ីនធឺណិតបុរាណកំពុងរងការវាយបំផ្លាញដោយការបង្កើតឡើងដោយ

អ្នកដ៏ល្អបំផុតនៃអ៊ីនធឺណិតជាអ្នកនាំពាក្យរបស់ព្រះជាម្ចាស់។

ហើយម៉ូសេបានប្រាប់អ្វីៗនៃអំពើពុករលួយបន្តទូលទាំងអស់របស់ព្រះអម្ពចាស់
ដល់បាទីស្ទក្នុងប្រទេសអ៊ីស្រាអែល និងអំពើទាំងអស់ ដល់ទ្រង់មានបង្កគ្រប់លោក។
ហើយម៉ូសេ និងអ្វីៗនៃបាទីស្ទ
ប្រមូលពួកចាស់ទុំទាំងអស់នៃកូនចៅអ៊ីស្រាអែលមកជួបជុំគ្នា។
ហើយអ្វីៗនៃបាទីស្ទពេលព្រះបន្តទូលទាំងអស់
ដល់ព្រះអម្ពចាស់មានព្រះបន្តទូលដល់ម៉ូសេ
ហើយបានផ្ទេរទិសដៅទាំងនោះនោះមុខប្រជាជន។ និក្ខមន៍ 4:28-30

បងប្អូនរបស់ហ្វារ៉ាដដែលបានដឹកនាំអ៊ីស្រាអែលបុរាណ
ក្នុងអំឡុងបុរេវត្តិសាស្ត្រនៃសេចក្តីសង្ស័យ
នៃពេលវេលាដែលតារាងសេចក្តីសង្ស័យទាំងពីរគួរឱ្យមានបុរាណមក
គឺជាមេដឹកនាំក្នុងការបោះបង្គោលប្រភពនៃសេចក្តីច្បាស់លាស់។ សូមមើលហ្វារ៉ាដនៃ
ដែលបានដឹកនាំអ៊ីស្រាអែលសម័យទំនើប ក្នុងអំឡុងបុរេវត្តិសាស្ត្រនៃសេចក្តីសង្ស័យ
នៃពេលវេលាដែលតារាងសេចក្តីសង្ស័យទាំងពីរគួរឱ្យមានបុរាណមក
គឺជាមេដឹកនាំក្នុងការបោះបង្គោលឆ្នាំ 1863 ហើយឆ្នាំ 1863
សម្រាប់ជំនាន់ដំបូងនៃអាដម្យូនីស្ទម្នាក់ គួរឱ្យមានគំណាងឱ្យប្រភពនៃសេចក្តីច្បាស់លាស់
ដែលគួរឱ្យមានដាក់នៅចុងចូលនៃវិស័យនេះ។

បន្ទាប់មក ទ្រង់មានព្រះបន្តទូលមកកាន់ខ្ញុំថា «កូនមនុស្សអើយ
ចូលមើលកូនកែវរបស់អូនក្នុងឡើងឥឡូវនេះ ទៅខាងជើងចុះ»។ ដូច្នេះ
ខ្ញុំក៏លើកកូនកែវរបស់ខ្ញុំឡើងទៅខាងជើង ហើយមើល ចុះ
នោះខាងជើងគួរឱ្យមានវិស័យនេះនោះ
មានរូបព្រះនៃសេចក្តីច្បាស់លាស់នេះនៅក្នុងចុងចូល។ អសេគោល 8:5។

“អាសនៈបូជា” គឺជានិមិត្តរូបនៃព្រះគ្រីស្ទ។

«យើងកំពុងស្ថិតក្នុងគ្រោះថ្នាក់នៃការលាយបញ្ចូលអ្វីដែលបរិសុទ្ធជាមួយអ្វីដែល
សាមញ្ញ។ ភូមិបរិសុទ្ធពីព្រះ គួរឱ្យមានការខិតខំប្រឹងប្រែងរបស់យើង។
អាសនៈពិតគឺព្រះគ្រីស្ទ; ភូមិពិតគឺព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។
នេះជាការបំផុសគំនិតរបស់យើង។ មានតែពេលវេលាវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដឹកនាំ
និងណែនាំមនុស្សម្នាក់ឱ្យប្រុងប្រយ័ត្ន។ ទើបគាត់ជាទីប្រឹក្សាដល់មានសុភមង្គលភាព។
បុរសបរិសុទ្ធដែបង្ហាញពីព្រះ និងពីអ្នកដទៃទៀតដែលបានផ្ទេរទិសដៅ
ហើយទៅសាកសួរនូវអាសនៈចម្បងកែ
នោះយើងនឹងទទួលបានចម្បងយុទ្ធសាស្ត្រអំពីរបស់យើង»។ Selected Messages, book
3, 300.

“ច្បាប់វិស័យ” គឺជាពួកជំនុំ។

«ចំពោះព្រលឹងដែលស្ថិតក្នុងរូបសា ហើយជឿ នោះព្រះដំណាក់របស់ព្រះនៃលើផែនដី
គឺជាទ្រព្យនៃស្រែចម្ការ។ បទចម្រៀងនៃការសរសើរ ការអធិស្ឋាន
ព្រមទាំងពាក្យដល់គំណាងរបស់ព្រះគ្រីស្ទមាននិយាយ
គឺជាមធ្យោបាយដល់ព្រះមានតម្លៃតាំងឡើង
ដើម្បីបង្ហាញបទប្បដានមួយសម្រាប់ព្រះវិហារខាងលើ
សម្រាប់ការច្បាប់បង្កើនខ្ពង់ខ្ពស់ជាងនោះ ដល់កូននោះ
គុមានអ្វីស្រដៀងគ្នាជាមួយច្បាប់នៃឡើង»។ Testimonies, volume 5, 491.

នៅឆ្នាំ 1863

អាឌ្រីងទីស័ក្សាអូឌីសហេនកុលាយជាសាសនាចក្រដលៃហានចុះបញ្ញត្តិកាមផ្សេងៗច្បាប់
ហើយហានឈប់ជាចលនាមួយ។ នៅពេលនោះ ពួកគេហេន «ចូល»

ទៅក្នុងបុរេភូតិសាស្ត្រសាសនាចក្រ។ នៅឆ្នាំ 1863 សាសនាចក្ររបស់ព្រះគ្រីស្ទមានចូល
ទៅក្នុងសមាគមកាមផ្សេងៗច្បាប់ជាមួយរដ្ឋាភិបាលសហរដ្ឋអាមេរិក។ ក្នុងឆ្នាំនោះដៃ
ពួកគេហេននាំយកផ្ទាំងគំនូរក្នុងកុលាយមួយមក

ដើម្បីជំនួសការងារសិស្សទុច្ចរិតទាំងពីរនិហោហគុក។

កុលាយនៃពេលវេលានៅពេលនេះគឺជាការរៀបចំឡើង តាមន័យនៃបុរេភូតិសាស្ត្រពុយាករណ៍
អ្នកដលៃគួរមានតំណាងដោយអវិជ្ជា កំពុងរៀបចំបុគ្គលក្នុងកុលាយមួយ។

បញ្ញត្តិកិច្ចពិរ

ជាការព្រមានដលៃច្បាប់លាស់បំផុតបុរេដាងនឹងការច្បាប់បង្កប់កុលាយ

និងការគោរពបូជារូបចម្លាក់។ នៅទីនោះផងដែរ

ព្រះជាម្ចាស់មានសម្បត្តិព្រះលក្ខណៈរបស់ព្រះអង្គគឺថា ជាព្រះដ៏បរិសុទ្ធ។

នៅទីនោះផងដែរ ព្រះអង្គមានដាក់ចេញនូវគោលការណ៍ថា

ព្រះអង្គគួរកុសាទុកការវិនិច្ឆ័យទូទៅលើមនុស្សសម្រាប់រូបក្នុងជំនាន់ទីបី និងទីបួន។

បញ្ញត្តិកិច្ចទាំងដប់ គឺជាកំណត់ត្រាចម្លងនៃព្រះលក្ខណៈរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។

«ដោយសារការបដិសេធព្រះគ្រីស្ទ

ហើយដោយសារផលវិបាកដលៃហានកើតឡើងបន្ទាប់មក ពួកគេរុញទទួលខុសត្រូវ។

ហេតុអ្វីបានជាគឺមួយ និងសេចក្តីវិនាសរបស់ជាតិមួយ

កើតឡើងដោយសារពួកមន្ត្រីកាន់ខាងសាសនា។»

តើនៅក្នុងសម័យរបស់យើងនេះ ឥទ្ធិពលដលៃមិនកំពុងផ្ទុកការទម្លាក់?

ក្នុងចំណោមអ្នកចម្លើយទាំងអស់យើងរស់នៅព្រះអម្ចាស់

តើមិនមានជាច្រើនកំពុងដើរតាមជំហានរបស់មន្ត្រីកាន់សាសន៍យូដាទេ? តើគួរបង្ក

រៀនខាងសាសនាមិនកំពុងបង្កើននូវសុខុមាលភាពយើងពីតម្រូវការដ៏ច្បាស់លាស់នៃព្រះបន្ទូល

របស់ព្រះទេ? ជំនួសឱ្យការអប់រំពួកគេឱ្យស្តាប់បង្គាប់ច្បាប់របស់ព្រះ

តើពួកគេមិនកំពុងអប់រំពួកគេឱ្យប្រើតុលាការលេងទេ? ពីរទីកន្លែងនៃពួកជំនុំ

បុរេជនគួរមានបង្កើនថា ច្បាប់របស់ព្រះមិនជាប់កាតព្វកិច្ចចល័តពួកគេទេ។

បុរេពេលវេលា បញ្ញត្តិកិច្ច និងទំនៀមទម្លាប់របស់មនុស្ស គួរមានលើកតម្កល់។

មោទនភាព និងការពេញចិត្តខ្លួនឯងដោយសារអំណោយទានរបស់ព្រះ

គួរមានចិញ្ចឹមបំប៉ន ខណៈដែលសិទ្ធិទាមទាររបស់ព្រះគួរមានមិនអំពើ។

«ដោយការបដិសេធចលៃក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះ

មនុស្សមិនដឹងថាខ្លួនកំពុងផ្ទុកអវិជ្ជាឡើយ។

ក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះគឺជាការបង្កាញយ៉ាងពេញលេញនៃព្រះលក្ខណៈរបស់ទ្រង់។

វាបង្កប់ទុកនូវគោលការណ៍នៃព្រះរាជ្យរបស់ទ្រង់។

អ្នកណាដែលបដិសេធមិនព្រមទទួលយកគោលការណ៍ទាំងនេះ

កំពុងដាក់ខ្លួនឯងនៅក្នុងហូរដលៃព្រះពររបស់ព្រះហូរចេញមក»។ Christ's Object
Lessons, 305.

ចរិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺជាបុគ្គលរបស់ទ្រង់

ហើយវាបញ្ចូលទាំងការដលៃទ្រង់ជាព្រះដ៏មានព្រះហឫទ័យបុរេណ្ឌផងដែរ។

ព្រះហឫទ័យបុរេណ្ឌរបស់ព្រះគួរមានសម្បត្តិដ៏ឱ្យយើងក្នុងព្រះគ្រីស្ទ

នៅពេលដែលទ្រង់បានសម្ភាសនាព្រះវិហារពីរដង។ ក្នុងការសម្ភាសនាព្រះវិហារលើកទីមួយ ពួកសិស្សដដែលបានឃើញកិច្ចការនោះ ត្រូវបាននាំឱ្យនឹកចាំថា ព្រះគម្ពីរបានយោងទៅដល់ព្រះហឫទ័យបុរាណរបស់ព្រះ។

ហើយបុណ្យវេលាដែលសាសន៍យូដាជិតមកដល់
ហើយព្រះយេស៊ូវបានយាងឡើងទៅក្នុងយូសាឡឹម។ ទ្រង់បានឃើញនូវក្នុងព្រះវិហារ
មានអ្នកលក់គោ ចៀម និងព្យាប
ព្រមទាំងអ្នកបង្កូរបាក់កំពុងអង្គុយនៅទីនោះ។
ហើយកាលទ្រង់បានឆ្លើយតបដល់ពួកគេទាំងអស់ចេញពីព្រះវិហារ ទាំងចៀម និងគោផង
ហើយបានចាក់ទម្លាក់បាក់របស់អ្នកបង្កូរបាក់ និងផ្គុលតុទាំងឡាយចោល។
ហើយទ្រង់មានព្រះបន្ទូលទៅកាន់អ្នកលក់ព្យាបថា
«ចូរយករបស់ទាំងនេះចេញពីទីនេះទៅ
កុំឱ្យព្រះដ៏ណាស់ព្រះបិតារបស់ខ្ញុំឱ្យទៅជាផ្ទះជួញដូរឡើយ»។
ហើយពួកសិស្សរបស់ទ្រង់បាននឹកចាំថា មានសេចក្តីចង់ដឹងទុកមកថា
«សេចក្តីខុសខុសដែលចំពោះព្រះដ៏ណាស់របស់ទ្រង់បានលេចឡើងហើយ»។ យ៉ូហាន
2:13-17។

នៅក្នុងព្រះគម្ពីរ ទាំងភាសាហិប្រូ និងភាសាក្រិក ពាក្យថា «មានចិត្តខុសខុស»
ក៏ជាពាក្យដូចគ្នាទៅនឹង «ចូរណែនាំ» ផងដែរ។ វាជាពាក្យតម្លៃយ៉ាងខ្ពស់។
នៅពេលព្រះគ្រីស្ទបានសម្ភាសនាព្រះវិហារ ទ្រង់កំពុងបង្ហាញការចូរណែនាំរបស់ព្រះជាម្ចាស់
ដល់ជាតិណាមួយក្នុងចំណោមព្រះបុរាណរបស់ព្រះ
ដដែលត្រូវបានកំណត់សម្គាល់នៅក្នុងបញ្ញត្តិទីពីរ
ហើយវាត្រូវបានបង្ហាញយ៉ាងពិសេសបំផុតនឹងការចូរណែនាំរបស់ព្រះ។
នៅពេលម៉ូសេចុះពីភ្នំនឹមកជាមួយបន្ទុះថ្មទាំងពីរ ហើយបានយល់ថាអំពើនៃបាបឆ្លើយតប
នឹងបុរាណកំពុងឆ្លើយតប គាត់ក៏បំបែកបន្ទុះថ្មទាំងពីរ។
បន្ទុះថ្មទាំងពីរនោះជាបុរាណពិតនៃការចូរណែនាំ
ពីព្រោះវាជាតំណាងខាងរូបកាយដល់សម្ភាសនាថា ព្រះជាម្ចាស់ជាព្រះដ៏ល្អចូរណែនាំ។
នៅពេលម៉ូសេបំបែកបន្ទុះថ្មទាំងពីរ គាត់កំពុងបង្ហាញការចូរណែនាំនោះយ៉ាងពិតប្រាកដ
ដល់ត្រូវបានកំណត់សម្គាល់នៅក្នុងបញ្ញត្តិទីពីរ។

ហើយម៉ូសេបានបង្ហាញឱ្យ ហើយចុះពីលើភ្នំនឹមក
ដោយកាន់បន្ទុះថ្មបន្ទាល់ទាំងពីរនៅក្នុងដៃរបស់លោក។
បន្ទុះថ្មទាំងនោះមានអក្សរសរសេរនៅលើទាំងពីរខាង គឺសរសេរទាំងមួយ
នឹងខាងមួយទៀត។ បន្ទុះថ្មទាំងនោះជាសូន្យដៃរបស់ព្រះ
ហើយអក្សរនោះក៏ជាអក្សររបស់ព្រះ ដដែលបានឆ្លាក់នៅលើបន្ទុះថ្មទាំងនោះ។
កាលយ៉ូសេបោកស្រឡាដល់បុរាណកំណត់ ដល់កំពុងស្រុកហៅឡា នោះគាត់ទូលម៉ូសេថា
មានសំឡេងសង្គ្រាមនៅក្នុងជំរុំ។ តែលោកមានបុរាណសាសន៍ថា
នោះមិនមែនជាសំឡេងរបស់ពួកអ្នកដដែលស្រុកដោយទទួលជ័យជម្នះឡើយ
ហើយក៏មិនមែនជាសំឡេងរបស់ពួកអ្នកដដែលស្រុកដោយត្រូវបានបាញ់ឡើយ
ប៉ុន្តែជាសំឡេងរបស់ពួកអ្នកដដែលច្រៀង ដដែលខ្សែច្រៀង។
ហើយកាលលោកចូលមកជិតជំរុំរុករាន នោះលោកក៏ឃើញកូនគោ និងការរាំ
ហើយកំហឹងរបស់ម៉ូសេក៏ក្អកឡើងជាខ្លាំង
រួចលោកក៏បោះបន្ទុះថ្មទាំងនោះចេញពីដៃ ហើយបំបែកវានៅក្បែរមាត់ភ្នំ។ នឹកខ្លាច

តារាងទាំងពីរនោះជាសក្ខីភាពនៃព្រះលក្ខណៈរបស់ព្រះ។ ព្រះលក្ខណៈរបស់ព្រះគឺជាប្រភព
ដ៏ល្អប្រសើរបំផុតក្នុងចំណោមគ្រប់អ្វីដែលមាននៅលើផែនដី។
តារាងទាំងពីរនោះជាប្រភពពិតនៃសេចក្តីជូនពរ ហើយអំពើនៃបង្កក្របភាពក្នុង
ក្រុមគ្រប់គ្រងនៃសេចក្តីជូនពរនៃពេលវេលាដ៏ល្អនោះដ៏ល្អប្រភពពិតនៃសេចក្តីជូនពរនៃកំពុង
ត្រូវបានប្រគល់ដល់អ្វីស្រស់ស្អាត។
អ្នកទាំងឡាយដែលមានព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានបង្កើតនៅខាងក្នុងខ្លួន
មានប្រភពរបស់ព្រះ និងអាននៃសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ
ប៉ុន្តែអ្នកមិនអាចរស់នៅដោយខ្លួនឯងទាំងអស់គ្នា ពីព្រោះពួកគេជាឡាវឌីស។ ឡាវឌីសគឺ
«វេទនា ហើយគ្រូឱ្យអាណិត ហើយក្រីក្រ ហើយខ្សោក ហើយអាក្រក់»។

ហើយកាលម៉ូសេបានឃើញថា បុរាណសាស្ត្រហើយ (ដុបិតអារ៉ុនបានធុរចិត្តពួកគេស្មើគ្នា
ដល់សេចក្តីអាម៉ាស់របស់ពួកគេនៅមុខសត្វរបស់ខ្លួន)។ និក្ខមន៍ 32:25។

ក្នុងឆ្នាំ 1856 គឺបុរាណសាស្ត្រមុនពេលដែលតារាងក្នុងក្រុមគ្រប់គ្រងត្រូវបានបង្កើតឡើង ទាំង
James និង Ellen White បានកំណត់អត្តសញ្ញាណថា
ចលនានោះបានផ្តល់បុគ្គលិកទៅក្នុងសង្គមភាពឡាវឌីស។ នៅឆ្នាំ 1863
លទ្ធផលនៃការសិក្សាគឺ «អាក្រក់» ខាងវិញ្ញាណ ដូចដែលអ្វីស្រស់ស្អាត «អាក្រក់»
តាមន័យពិត ខណៈដែលពួកគេកំពុងរៀនប្រក្រតីនៃក្រុមគ្រប់គ្រងនៃសេចក្តីជូនពរ។
រូបក្នុងក្រុមគ្រប់គ្រង Aaron បានផ្ទេរនោះ គឺជាប្រភពក្នុងក្រុមគ្រប់គ្រងពិសេស
ប៉ុន្តែវាជាប្រភពនៃ ដល់ជាសក្ខីភាព។ វាជាប្រភពនៃសត្វ ហើយក៏ជាប្រភពសម្រាប់សត្វផងដែរ។
ក្រុមគ្រប់គ្រងមានគឺជាប្រភពនៃសត្វ ប៉ុន្តែវាក៏ត្រូវបានឧទ្ទិសដល់ព្រះទាំងឡាយដែល Aaron
បានប្រកាសដោយអយុត្តិធម៌ថា បាននោះអ្វីស្រស់ស្អាតចេញពីទស្សនៈនៃអេហ្សីប៊ី។

នោះគាត់បានទទួលវាពីដៃរបស់ពួកគេ ហើយបានសួរវាដោយឧបករណ៍ផ្ទាល់
បន្ទាប់ពីគាត់បានផ្ទេរវាជាក្រុមគ្រប់គ្រង។ ហើយពួកគេបាននិយាយថា
«ឱអ្វីស្រស់ស្អាត ទាំងនេះហើយជាព្រះរបស់អ្នក
ដែលបាននាំអ្នកឡើងមកពីស្រុកអេហ្សីប៊ី»។ កាលអារ៉ុនបានឃើញដូច្នេះនោះ
គាត់ក៏សង់អាសនៈមួយនៅមុខវា ហើយអារ៉ុនបានប្រកាសថា
«ថ្ងៃស្អែកនេះជាបុណ្យថ្ងៃព្រះយេស៊ូ»។ ហើយនៅព្រឹកថ្ងៃបន្ទាប់
ពួកគេក្រេវក្រាញឡើងពីព្រលឹម ថ្ងៃយកដុតប្រដាប់ និងនាំយកដុតប្រដាប់មកថ្ងៃយ;
រួចបុរាណសាស្ត្រអង្គុយចុះបរិភោគ និងផឹក ហើយក្រេវក្រាញឡើងលើសប្បាយ។
និក្ខមន៍ ៣២:៤-៦។

រូបក្រុមគ្រប់គ្រង គឺជាប្រភពនៃសត្វមួយ ប៉ុន្តែវាត្រូវបានឧទ្ទិសដល់ព្រះក្នុងក្រុមគ្រប់គ្រង
ហើយដោយហេតុនេះ វាក៏ជាប្រភព (តង្វាយ) ដល់សត្វនោះដែរ។
រូបនោះត្រូវបានផ្ទេរឡើងពីមាស ដល់ជានិមិត្តសញ្ញានៃហែប៊ីឡូន ហើយវាជាក្រុមគ្រប់គ្រង
ដែលជាទម្រង់តង្វាយដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុតក្នុងការប្រមូលព្រះនៃទីបរិសុទ្ធ។
វាត្រូវបានឧទ្ទិសដល់ព្រះនាងនៃស្រុកអេហ្សីប៊ី។ ហែប៊ីឡូនអាចកំហែង
(ដុបិតសក្ខីភាពមុននាយទាំងអស់សម្រាប់ទៅកាន់ចុងបញ្ចប់នៃពិភពលោក)
រួមមានសត្វមុននាក់ដ៏ល្អិតស្អាត។ សត្វដែលសត្វនោះជិះ គឺជាអង្គការសហប្រជាជាតិ
(សត្វចង្រៃបំផុត) ហើយជានិមិត្តសញ្ញានៃនាគ នៃអេដីជនឡើងមកមានព្រះ
និងនៃអេហ្សីប៊ី។ សត្វនោះផ្ទាល់ គឺជាប្រភពនៃក្រុមគ្រប់គ្រងពិតរបស់ព្រះ។
ក្រុមគ្រប់គ្រងដែលអំពើនៃបង្កក្របភាពឧទ្ទិសដល់ព្រះនាងនៃអេហ្សីប៊ី។

គឺជានិមិត្តរូបជាមុននៃស្រីពេស្វយាដ៏ធំក្នុងវិវរណៈជំពូកដប់ប្រាំពីរ ដដែលជា ហាប៊ីឡូន (មាស)
ជិះលើសត្វមួយ (អស៊ីពុទ) និងជាពួកជំនុំក្នុងកុលាយមួយ (កូនគោ)។

នៅពេលដំណាលគុណនោះ អារ៉ុនបានសង់អាសនៈមួយ ដដែល
ដូចដដែលបានកំណត់និយមន័យរួចហើយ តំណាងឲ្យព្រះគ្រីស្ទ គឺអាសនៈពិត។ បន្ទាប់មក
គាត់បានបង្កើតបុរីនៃធនធានការថ្កោលបង្កកុលាយមួយ
ពីព្រោះគាត់បានប្រកាសកំណត់ពិធីបុណ្យមួយដល់ព្រះអម្ចាស់សម្រាប់ថ្ងៃបន្ទាប់។
កូនគោមាសរបស់អារ៉ុនគឺជាប្រភព «នៃ» និង «ដល់» សត្វសាហាវ
ហើយវាក៏រូបនាមកដល់ឡើង «នៃមុខ» ព្រះគ្រីស្ទក្នុងកុលាយមួយ ហើយថ្ងៃមួយត្រូវប
ានឮកែទុកសម្រាប់អបអរសាទរព្រះធនធានការថ្កោលបង្កកុលាយរបស់គាត់។

សហរដ្ឋអាមេរិក គឺជាអំណាចដដែលបង្កើតរូបសំណាកមួយដល់សត្វសាហាវ
ហើយបន្ទាប់មកបង្កឲ្យពិភពលោកទាំងមូលដើរតាមគំរូរបស់វា។
សហរដ្ឋអាមេរិកមានអំណាចបង្កឲ្យព្រះធនធានការថ្កោលបង្កកុលាយនោះលើពិភពលោក
ហើយវាក៏ផ្ទុះនឹងចូលនោះនៅចំពោះមុខសត្វសាហាវ គឺ “នៃមុខ” វា។

ហើយខ្ញុំឮបានឮសត្វសាហាវមួយទៀតឡើងមកពីផែនដី;
វាមានស្ថានភាពដូចជាតូចច្រើន ហើយវាបានដូចជានាគ។
ហើយវាប្រើអំណាចទាំងអស់របស់សត្វសាហាវទីមួយនៅចំពោះមុខវា
ហើយបង្កឲ្យផែនដី និងអ្នកទាំងឡាយដដែលរស់នៅលើផែនដីនោះ
ថ្កោលបង្កកុលាយសត្វសាហាវទីមួយ ដដែលប្រសើរជាងសត្វសាហាវរបស់វាបានជាស្ថាប័ន។ វិវរណៈ 13:11,
12.

មនុស្សសន្តវៃពិបាក ដដែលគឺជាស្ថាប័នប៉ាប៉ាស៊ី នោះគឺជាសត្វពិសមុទ្រ ក្នុងវិវរណៈ ជំពូក
១៣។ នៅពេលសហរដ្ឋអាមេរិកនិយាយដូចនាគ
គឺនៅឯភ្នំក្រវាញដូចជាអាទិត្យដដែលនឹងមកដល់ក្នុងពេលឆាប់ៗនេះ
នោះវាចាប់ផ្តើមបង្កឲ្យពិភពលោកឲ្យគាំទ្ររូបសំណាកមួយថ្កោលបង្កកុលាយសត្វនោះ «នៃមុខ» វា។
សត្វដដែលនៃមុខសហរដ្ឋអាមេរិក (សត្វពិសមុទ្រ) គឺជាស្ថាប័នប៉ាប៉ាស៊ី (សត្វពិសមុទ្រ)។
ស្ថាប័នប៉ាប៉ាស៊ីជាព្រះគ្រីស្ទក្នុងកុលាយ ហើយអ្វីនេះបានគាំទ្ររូបមាសរបស់គាត់
នៃមុខព្រះគ្រីស្ទក្នុងកុលាយមួយ ពីព្រោះព្រះគ្រីស្ទជាអាសនៈពិត។ បន្ទាប់មក
អ្វីនេះបានបង្កើតបុរីនៃធនធានការថ្កោលបង្កកុលាយមិនពិតមួយ
ដូចដដែលត្រូវបានកំណត់ដោយការប្រកាសថ្កោលបង្កកុលាយ
ដដែលនឹងត្រូវប្រើក្នុងនោះនៅថ្ងៃបន្ទាប់។
សហរដ្ឋអាមេរិកក៏បង្កឲ្យមានបុរីនៃធនធានការថ្កោលបង្កកុលាយមិនពិតមួយដដែល
ហើយវាក៏ត្រូវបានគេបង្កើតជាមួយនឹងថ្កោលបង្កកុលាយមួយផងដែរ។

នៅពេលដដែលម្ចាស់ចុះពីភ្នំ ការប្រឈមមុខនោះគឺជាប្រភពពិត
និងរូបពិតនៃការចរណ៍នៃ—គឺបន្តព្រះគ្រីស្ទ ឬបន្តសាតាំង។
ការក្នុងកុលាយនោះរួមមានព្រះគ្រីស្ទក្នុងកុលាយមួយ (អាសនៈបូជា)
បទពិសោធន៍ក្នុងកុលាយមួយ (ឡាវឌីស) និងថ្កោលបង្កកុលាយមួយ
(«ថ្កោលបង្កកុលាយដល់ព្រះយេស៊ូវ»)។
ការបោះបង្គោលរបស់កូនគោមាសកំណត់ឲ្យការបោះបង្គោលនៃប្រាសាទដ៏ធំនៃអាទិត្យដដែលជិតមកដល់
ប៉ុន្មានឆ្នាំកំណត់ឲ្យការបោះបង្គោលរបស់អាដវនេទីសម័យឡាវឌីស ក្នុងឆ្នាំ 1863 ផងដែរ។

នរោត្តនា 1863 តុកុលងៃកុលាយមួយគួរឲ្យមាននាមកបុរើ
ដើម្បីបិបទហាំងតុប្បងមានតម្កលនៃស្តែបិនរបស់ Miller
ដូចដលៃមានតំណាងនរោត្តនាទាំងពីររបស់ Habakkuk។
តុទាំងពីរនោះមានគួរជាបុរកទេដោយតុទាំងពីរដលៃ Moses មានទទួលនរោត្តនា
នរោត្តនា 1863

ការតក់ជាប់ខាងច្បាប់មួយគួរឲ្យមានបង្កកើតឡើងជាមួយរដ្ឋហាភិហាលសហរដ្ឋអាមេរិក
ដូចនេះមានបញ្ចប់ចលនា Millerite ហើយមានចុះបញ្ជីដោយច្បាប់នូវចលនា Laodicean
ជាព្រះវិហារ Seventh-day Adventist។ ទំនាក់ទំនងនោះគួរឲ្យមានតំណាងដោយរូបសំណាករបស់
Aaron ចំពោះសត្វសាហារ

ដលៃតាមពុយាករណ៍គួរឲ្យមានកំណត់ថាជាការរួមបញ្ចូលគ្នានៃព្រះវិហារ និងរដ្ឋប
ដូចនេះជាបុរកទេនៃការដលៃពួក Millerites មានបង្កកើតទំនាក់ទំនងព្រះវិហារ-រដ្ឋបនរោត្តនា
1863 ហើយក៏ជាបុរកទេនៃសហរដ្ឋអាមេរិកនរោត្តនាច្បាប់ចុងអាទិត្យដលៃនឹងមកដល់កុ
នុងពេលឆាប់ៗផងដែរ។

ពួកមនុស្សសលុងដលុងលើដលៃរំទាំងអាក្យាតរបស់អឺរីន
ដលៃតំណាងឲ្យបទពិសោធន៍កុលងៃកុលាយរបស់ឡាវឌីសអេ
គឺដូចគ្នានឹងចលនាមីឡាវឌីតមានកុលាយទៅជាយ៉ាងនោះនរោត្តនា 1856។ បទពិសោធន៍
ខាងវិញ្ញាណដលៃគួរឲ្យមានតំណាងដោយពួកមនុស្សសលុងដលុងលើដលៃរំរបស់អឺរីន
គួរឲ្យមានដាក់ឲ្យផ្ទុយនឹងបទពិសោធន៍របស់ម៉ូសេ ដលៃកំពុងសម្បជញៃការចរណ៍នៃដំបូរិសុទ្ធន
នៃព្រះលក្ខខណៈរបស់ព្រះចំពោះការថ្វាយបង្គំរូបព្រះ។ "ការរំ" មួយក្នុងទំនាយ
គឺជានិមិត្តសញ្ញានៃការបោះបញ្ចេញនរោត្តនា ហើយពួកមនុស្សសលុងដលុងលើដលៃរំរបស់អឺរីន
ក៏តំណាងផងដែរដលៃការបោះបញ្ចេញនរោត្តនាដលៃសហរដ្ឋអាមេរិកនាមក
ខណៈដលៃវាបង្កខំឲ្យពិភពលោក "រំ" តាមរង់កុលងៃរបស់នប្បិកុនសេសា
ខណៈដលៃស៊ីវិលសេយានទ្រីសច្បុរៀងបទចម្បងរបស់នាង។

នរោត្តនា 1863
ចលនាមីឡាវឌីតឡាវឌីសហេនផុលាស់បុគ្គលទៅជាពួកជំនុំឡាវឌីសអេដ្យុងទីសុទ្ធចុងទីបុរំពីរ
ដលៃមានចុះបញ្ជីតាមផ្សេងៗច្បាប់។

ដូចដលៃមានតំណាងអត្តសញ្ញាណនរោត្តនាអត្តបទមុនៗ នរោត្តនា 1863

ក្នុងយុទ្ធគួរឲ្យមានសុថាបនាឡើងវិញ

ពីព្រោះយុទ្ធគឺជានិមិត្តរូបនៃភាពសម្បូរបែបរបស់ឡាវឌីស

ហើយបម្រើជាការកុលងៃបន្តលំនៃក្រុងយូសាឡិម។ នរោត្តនា 1863

ការនាំចូលនៃតារាងទំនាយកុលងៃកុលាយមួយ

មានតំណាងឲ្យការផ្ទេរឡើងវិញនៃបុរគុតិសាស្ត្ររបស់អឺរីន កូនគោមាស

និងមនុស្សសលុងដលុងលើរំ។ បុរគុតិសាស្ត្រនៃការដោះនរោត្តនាមុនកុរហម គួរឲ្យមានបុរសុរិ
រីកៃ បុរើបុរសមុតងហើយមុតងទៀត

ដើម្បីបង្ហាញពីបុរគុតិសាស្ត្រនៃអេដ្យុងទីសមដំបូង

ហើយការអនុវត្តនេះសុរគុតនាយ៉ាងពេញលេញជាមួយបុរគុតិសាស្ត្ររបស់ម៉ូសេ និងអឺរីន
ក្នុងជម្រកនោះអំពីរូបចរណ៍នៃ។

ក្នុងនរោត្តនា 1863 ជំនាន់ដំបូងនៃអេដ្យុងទីសមលាវឌីស មានចាប់ផ្តើមឡើង

ខណៈដលៃរូបសំណាកនៃសេចក្តីចរណ៍នៃគួរឲ្យមានដាក់នរោត្តនាច្បាប់កុរ (ព្រះវិហារ)

ដលៃនរោត្តនាខាងមុខអាសនៈ (ព្រះគ្រីស្ទ)។ បន្ទាប់មក ជំនាន់ដំបូងនោះមាន «ចូលទៅក្នុង»

បុរេគុតិសាស្ត្រនៃអំពើស្អប់ខ្ពើមដល់កាន់តែកើនឡើង។

រួចទៀតមានព្រះបន្ទូលមកកាន់ខ្ញុំថា កូនមនុស្សអើយ
ចូលរើកូនកែវបស់អូនកឡើងឥឡូវនេះ ទៅទិសខាងជើង។ ដូច្នេះ
ខ្ញុំក៏លើកកូនកែវបស់ខ្ញុំឡើងទៅទិសខាងជើង ហើយមើលចុះ
នៅខាងជើងក្នុងទ្វារអាសនាបូជា
មានរូបព្រះនរោត្តមក្នុងរូបនេះនៅក្នុងច្បារចូល។ អសេគោល ៨:៥។

យើងនឹងបន្តការពិចារណាទាំងនេះនៅក្នុងអត្ថបទបន្ទាប់។

«តើសូម្បីតែភាពរបស់យើងនៅក្នុងពេលវេលាជិតខ្លីយក្នុងខណ្ឌ
និងដ៏អស្ចារ្យនេះយ៉ាងដូចម្តេច? អាឡាស់!
តើមានអំណាចកំពុងគ្របដណ្តប់នៅក្នុងក្រុមជំនុំប៉ុណ្ណា មានពុទ្ធិកុមារប៉ុណ្ណា
មានការបោះកបញ្ជាចោលប៉ុណ្ណា មានសេចក្តីស្រឡាញ់ចំពោះការគុបតនៃខ្លួន
ភាពស្រាលស្រូវ និងការកម្សាន្តប៉ុណ្ណា មានបំណងប្រាថ្នាចង់បានឧត្តមភាពប៉ុណ្ណា!
អំពើហាបទាំងនេះទាំងអស់មានហ៊ានបិតចិត្តគំនិត
ដូច្នេះហើយសេចក្តីនៃអស់កល្បជានិច្ចមិនគួរឱ្យមានយល់ដឹងឡើយ។
តើយើងមិនគួរសិក្សាពីរឿងនេះឡើយស្រីរកទេ ដើម្បីឱ្យយើងអាចដឹងថា
យើងកំពុងស្ថិតនៅទីណាក្នុងបុរេគុតិសាស្ត្រនៃលោកយើងនេះ? តើយើងមិនគួរកុលា
យជាមនុស្សមានការយល់ដឹងច្បាស់លាស់អំពីកិច្ចការដែលកំពុងគួរឱ្យមានសម្រេចសម្រាប់
យើងនៅពេលនេះ និងអំពីតំណែងដែលយើងជាមនុស្សមានហាបគួរតែកាន់កាប់
ខណៈដែលកិច្ចការនៃការផ្តល់សេវាប្រគល់ជូនក្រុមប្រឹក្សានេះកំពុងបន្តទៅមុខឬទេ?
ហើយយើងមានការយកចិត្តទុកដាក់ណាមួយចំពោះការសង្កេតឃើញនេះព្រលឹងរបស់យើង
នោះយើងគួរតែធ្វើការផ្តល់សេវាប្រគល់ជូនយ៉ាងច្បាស់លាស់។
យើងគួរស្រង់រកព្រះអម្ចាស់ដោយការប្រើចិត្តពិតប្រាកដ; យើងគួរតែស្វែងរកអំពើ
ហាបរបស់យើងដោយសេចក្តីស្វែងរកសុភាយយ៉ាងផ្សេងទៀតនៅក្នុងព្រលឹង
ដើម្បីឱ្យអំពើហាបទាំងនោះគួរឱ្យមានលុបបំបាត់ចេញ។»

«យើងមិនគួរបន្តស្ថិតនៅលើដីដែលគួរឱ្យមានអាក្រក់ទៀតឡើយ។
យើងកំពុងខិតជិតយ៉ាងលឿនដល់ទីបញ្ចប់នៃរយៈពេលសាកល្បងរបស់យើង។
សូមឱ្យគ្រប់ព្រលឹងសួរខ្លួនឯងថា តើខ្ញុំឈរនៅចំពោះព្រះយ៉ាងដូចម្តេច?
យើងមិនដឹងថា ឈ្មោះរបស់យើងអាចគួរឱ្យមានយកទៅដាក់លើព្រះឱ្យស្របរបស់ព្រះគ្រី
ស្ទក្នុងពេលឆាប់ប៉ុណ្ណា ហើយករណីរបស់យើងនឹងគួរឱ្យសម្រេចជាចុងក្រោយ។ ឱ! ឱ!
ការសម្រេចទាំងនេះនឹងទៅយ៉ាងណា! តើយើងនឹងគួររាប់បញ្ចូលជាមួយពួកសុចរិត
ឬតើយើងនឹងគួររាប់បញ្ចូលក្នុងចំណោមពួកអាក្រក់?»

«សូមឱ្យក្រុមជំនុំក្រោកឡើង
ហើយប្រើចិត្តពិតការបោះបង់ចោលរបស់នាងនៅចំពោះព្រះ។
សូមឱ្យពួកអូនកយាមភ្ញាក់ឡើង ហើយផ្តល់សំឡេងគួរឱ្យច្បាស់លាស់។
នេះគឺជាការព្រមានដ៏ច្បាស់លាស់មួយដល់យើងគួរប្រកាស។
ព្រះទ្រង់បង្កគាប់អូនកបម្រើរបស់ទ្រង់ថា “ចូរសួរកែឡើងឱ្យខ្ពស់ កុំស្ងៀមឡើយ
ចូលរើកសំឡេងរបស់ឯងដូចជាគូរ
ហើយបង្ហាញប្រជានុប្បវត្តរបស់យើងពីការរំលងរបស់ពួកគេ
និងពូជពង្សរបស់យ៉ាកុបពីអំពើហាបរបស់ពួកគេ” (អសោយ 58:1)។
គួរតែទាក់ទាញការយកចិត្តទុកដាក់របស់ប្រជាជន; បើមិនអាចធ្វើដូច្នេះបានទេ
ការខិតខំទាំងអស់គឺឥតប្រយោជន៍។

ទោះបីជាទេវតាមនាកពីសុថានស្ថិតចុះមកនិយាយនឹងពួកគេ ក៏ពាក្យរបស់គាត់នឹងមិនមានបុរេយោជន៍អ្វីលើសពីដូចជាគាត់កំពុងនិយាយទៅក្នុងតុរចៀកតុរជាក់របស់សចេកុដ៏សុលាប់ឡើយ។»

«សាសនាចក្រគួរតែត្រូវបានឡើងទៅសកម្មភាព។
ពុទ្ធវិញ្ញាណរបស់ព្រះមិនអាចយាងមកមានឡើយ
ដរាបណានាងមិនរៀបចំផលបូជា។
គួរតែមានការសង្កេតចិត្តដោយអស់ពីចិត្ត។ គួរតែមានការអធិស្ឋានរួមគ្នា
ដោយអត់ធ្មត់មិនបោះបង់ ហើយតាមរយៈសចេតនាដ៏ជំនឿ
គួរតែយកព្រះបន្ទូលសន្យារបស់ព្រះ។ គួរតែមាន
មិនមែនជាការស្គាល់ក្របំពាក់កាយដោយក្រណាត់សក់ ដូចនិស្សមបុរាណទេ
ប៉ុន្តែជាការបន្ទាបពុលលិង្គយ៉ាងផុលផុរ។
យើងគ្មានមូលហេតុសូម្បីតែប្លង់បង្កអស់សម្រាប់ការអបអរសាទរខ្ពង់ខ្ពស់
និងការលើកតម្កើងខ្ពង់ខ្ពស់ឡើយ។
យើងគួរបន្ទាបខ្ពង់ខ្ពស់នៃក្រោមព្រះហស្តគង់ខ្ពង់ខ្ពស់ពួកវារបស់ព្រះ។ ទ្រង់នឹងលេចមក
ដើម្បីកម្សាន្តចិត្ត
និងប្រទានពរដល់អស់អ្នកដែលស្រវឹងដោយសុខុមាលៈត្រង់»។ Selected Messages,
book 1, 125, 126.